

Arrest

nr. 75 963 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 december 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Karian Wala in de provincie Punjab. Uw vader en grootvader waren beide aanhangers van de PMLQ (Pakistan Muslim League Q) en ronselden beiden stemmen voor deze partij. U zelf was eveneens aanhanger van de PMLQ en u hielp de partij door bij het ophangen van posters en vlaggen met de auto te rijden. Bij de verkiezingen in februari 2008 verloor de PMLQ en kwam de PPP (Pakistan Peoples Party) aan de macht. In maart 2008 werd u aangevallen door enkele mensen van de PPP. Uw onderarm werd daarbij

gebroken en u liep verwondingen op aan uw been. Op 7 maart 2008 kwamen leden van de PPP naar uw thuis en openden het vuur met de bedoeling om u bang te maken. Hierbij werd uw moeder per ongeluk geraakt in de borst waardoor ze overleed. U besloot te vluchten naar Karachi. Op 2 januari 2011 nam u samen met een smokkelaar in Lahore een vlucht naar Istanbul. Daar bleef u één nacht en werd dan naar een schip gebracht. U reisde ongeveer 10 dagen over zee en kwam ergens in Europa aan. Vervolgens reisde u per trein naar België waar u op 14 januari 2011 asiel aanvraagt. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een overlijdensakte van uw moeder, een foto van de begrafenis van uw moeder en medische documenten uit België.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw asielrelaas. De overlijdensakte van uw moeder bevestigt enkel dat ze overleden is. De medische documenten bevestigen dat uw onderarm in het verleden gebroken was. Het zegt echter niets over de oorzaak van deze breuk. Hoewel uw moeder volgens uw verklaringen zou zijn dood geschoten door leden van de PPP kan u hieromtrent geen politiedocumenten neerleggen. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u zowel uw eigen rapporten als die van uw moeder te kunnen verkrijgen indien u daar de tijd voor zou krijgen (zie gehoorverslag CGVS pp. 10-11). Eveneens verklaarde u documenten met betrekking tot uw ziekenhuisopname in Pakistan in 2008 te kunnen bekomen (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Op het einde van het gehoor verklaart u opnieuw dat u bewijzen kan bemachtigen als u daarvoor de tijd zou krijgen. Er werd u gezegd dat u hiervoor vijf werkdagen de tijd zou krijgen. Na het verstrijken van deze periode dient echter te worden vastgesteld dat u naliët extra documenten neer te leggen ter staving van uw asielrelaas en evenmin een verklaring gaf waarom u deze niet tijdig kon bezorgen. Gezien er geen documenten zijn ter staving van uw asielrelaas kan dit louter beoordeeld worden op basis van uw verklaringen. Uw verklaringen kunnen echter niet overtuigen. Omwille van onderstaande redenen zijn er immers twijfels gerezen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de problemen die u zou hebben gekend in Karian Wala veroorzaakt werden door uw politiek profiel. Hierbij kan echter worden opgemerkt dat het om een zeer laag profiel gaat. Zo verklaarde u niet eens lid te zijn van de PMLQ (zie gehoorverslag CGVS p. 8). U reed enkel met de auto bij het ophangen van verkiezingspropaganda. Zo verklaarde u dat men het op u gemunt had omdat u de PMLQ hielp bij het ronselen van stemmen terwijl u bij de verkiezingen van 2008 zelf niet eens gestemd hebt. U zou zich wel tijdig hebben opgegeven voor registratie maar door een vergissing zou uw naam niet op de lijst hebben gestaan waardoor u niet geregistreerd werd (zie gehoorverslag CGVS pp. 8-9). Dergelijke verklaringen zijn echter bedenkelijk. Aangezien uw politiek profiel dermate laag is, kan er op ernstige wijze getwijfeld worden aan uw verklaring dat u omwille daarvan problemen zou hebben gekend.

Nadat u bent aangevallen door leden van de PPP en nadat uw moeder werd dood geschoten door leden van de PPP zou u naar de politie gestapt zijn om klacht neer te leggen. De politie weigerde volgens u echter de klacht te registreren omdat ze onder controle stonden van de PPP (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Het is echter niet geloofwaardig dat de politie dergelijke misdrijven niet zou registreren louter omdat ze gericht zijn tegen leden van de partij die op dat moment aan de macht is. Dit zou immers inhouden dat louter lidmaatschap van de machtigste partij zou betekenen dat men zich alles kan veroorloven, zelfs doodslag in het geval van uw moeder, zonder gestraft te worden. Wat betreft de dood van uw moeder dient te worden aangestipt dat u verklaarde dat ze overleed ten gevolge van een schotwonde in de borst (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Op de overlijdensakte die u neerlegde, staat daarentegen dat ze een natuurlijke dood is gestorven (zie groene map). Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kan u hiervoor geen verklaring geven (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Voorts dient te worden opgemerkt dat u behalve uw bewering naar de politie te zijn gestapt op geen enkele andere manier bescherming hebt gezocht. Zo hebt u bijvoorbeeld geen advocaat gecontacteerd (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Van iemand die ernstig in elkaar geslagen werd en zijn moeder zelfs gedood werd, kan nochtans worden verwacht dat hij meer inspanningen zou doen om bescherming te kunnen krijgen. De vaststelling dat u dit niet deed, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft de documenten waarmee u van Pakistan naar Istanbul zou zijn gereisd legde u eveneens ongeloofwaardige verklaringen af. Zo wist u enkel dat u reisde met een paspoort op uw eigen naam. U wist niet welke geboortedatum er op het paspoort stond en evenmin kon u iets vertellen over uw visum. Gezien de huidige strenge en individuele controles die gebeuren op de internationale luchthavens zijn uw verklaringen dan ook niet geloofwaardig. Hoe dan ook, u legde geen enkel document of ander begin van bewijs voor dat uw reis kan staven. Het is aldus voor het CGVS niet duidelijk wanneer precies en in welke omstandigheden u Pakistan verliet.

Tot slot kan er ook aan uw verklaring van Istanbul per boot te hebben gereisd richting Europa kan geen geloof worden gehecht. Hoewel u verklaarde ongeveer 10 dagen onderweg te zijn geweest met de boot kon u hier zeer weinig over zeggen. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd werd hierover te vertellen, kwam u in eerste instantie niet verder dan "Ik heb met het schip gereisd. Er waren nog 2 à 3 mensen bij. Ik weet niet waar zij naartoe gingen. We kregen eten voor de ganse dag in één keer". Wanneer u wordt aangespoord om verder te gaan, antwoordde u dat u naar hier gekomen bent en asiel hebt aangevraagd. Opnieuw gevraagd naar uw ervaringen gedurende 10 dagen op de boot antwoordde u "Het was de eerste keer dat ik met een schip reisde. We kregen soms eten van hen. Ik wist niet of we naar België gingen of ergens anders. Het was de eerste keer dat ik met een schip reisde". Wanneer u gevraagd werd om het schip te omschrijven kwam u ook niet verder dan "Er zaten oliecontainers in, meer materiaal heb ik niet gezien". Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart en uw rijbewijs zijn louter een indicatie van uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. De overlijdensakte van uw moeder bevestigt enkel dat ze overleden is. De medische documenten bevestigen dat uw onderarm in het verleden gebroken was. Het zegt echter niets over de oorzaak van deze breuk. Geen enkel van de door u neergelegde documenten volstaat niet om uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* het eerste protocol van 31 januari 1967 betreffende het vluchtelingenstatuut *juncto* de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker merkt op dat zijn woonplaats en afkomst niet worden in twijfel getrokken door de verwerende partij. Hij stelt verder dat hij duidelijk vreest voor zijn fysieke integriteit en voor onrechtmatige vervolging indien hij naar Pakistan dient terug te keren.

De motivering van de verwerende partij bevat volgens verzoeker beoordelingsfouten en de verwerende partij interpreteert de feiten niet correct met een schending van de materiële motiveringsplicht tot gevolg.

Verzoeker volhardt in zijn vrees en deze vrees stemt wel degelijke overeen met de gegronde vrees zoals gedefinieerd in het artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 *juncto* het eerste protocol van 31 januari 1967, betreffende het vluchtelingenstatuut *juncto* de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt de Raad dan ook om hem te erkennen als vluchteling en hem het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen.

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is dan ook geen dienstig verweer.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS